

Bayer Zsolt: Olimpia után

2012 augusztus 14. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Akkor hát: vége van ennek is. A harmincadiknak…Nekem a münchenir?l vannak az els? homályos emlékeim. Mark Spitzre emlékszem, az ? hét aranyára, és nagyapám arcára, a merényletek után.

Ahogyan mondta, hogy „vége van ennek is”. Mármint az olimpiának. Úgy gondolta…

Montrealból valamiért Németh Miklós gerelyhajítása maradt meg. Pontosan látom lelki szemeimmel, ahogy nekifut…

Moszkva már a politikáról szólt. Los Angeles is. Los Angeles a tehetetlen dühöm olimpiája. Akkor határoztam el másodszor, hogy disszidálok innen…

2012 London	8	4	5	17
2008 Peking	3	5	2	10
2004 Athén	8	6	3	17
2000 Sydney	8	6	3	17
1996 Atlanta	7	4	10	21
1992 Barcelona	11	12	7	30
1988 Szöul	11	6	6	23
1980 Moszkva	7	10	15	32
1976 Montreal	4	5	13	22
1972 München	6	13	16	35
1968 Mexikóváros	10	10	12	32
1964 Tokió	10	7	5	22
1960 Róma	6	8	7	21
1956 Melbourne	9	10	7	26
1952 Helsinki	16	10	16	42
1948 London	10	5	13	28
1936 Berlin	10	1	5	16
1932 Los Angeles	6	5	5	16
1928 Amszterdam	5	5	0	10
1924 Párizs	2	4	4	10
1912 Stockholm	3	2	3	8
1908 London	3	4	2	9

Szöul Darnyi Tamásé és Egerszegi Krisztináé. És azé a mondaté, hogy „Gyere Egérke, gyere kicsi lány!” – Vitray Tamás kiabálta ezt a mikrofonba, és már sírok, ahogy leírom…

Barcelona kicsit Freddy Mercury olimpiája nekem. És a mozgássérült íjászé, aki belelövi a lángoló nyílvessz?t a fáklyatartóba, és ett?l fellobban az olimpiai láng. És persze, ha Szöul Darnyié és Egerszegié, akkor mit mondunk Barcelonáról? Darnyi kett?, Egerszegi három arany! És persze Ónodi Henrietta, már csak azért is, mert vele kés?bb jóba lehettem. És ahogy Farkas Péter beleharap az aranyérmébe. Ezért haragudtam rá kés?bb annyira…

Atlanta K?bán Ritáé és Kovács Koko Istváné. Sydney mindenekel?tt a vízilabdacsapaté – ugye nincs harag? No és persze mindjárt utána Kolonics György, Kovács Ági és Csollány Szilveszter.

Athén – hát persze, hogy Janics Natasa! Aztán Kovács Katalin és Janics Natasa! Mindjárt utána a kajak négyes, és Nagy Tímea és ismét a pólósok. És Annus Adrián, Fazekas Róbert, és a szégyen…

Peking… A leny?göz? megnyitó mindenekel?tt. Egy világhatalommá váló keleti birodalom magabiztos önfelmutatása – és azok a dobosok. Aztán a rosszkedv. A meg nem érkez? arany – s végül és végre Vajda Attila, no és persze, szinte már kötelez?en: a magyar férfi vízilabda-válogatott.

És most vége van a londoninak.

Mióta élek ezen a földön, lezajlott tizenhárom olimpia. Még egyszer ennyit már nem fogok látni, sajnos, semmiképpen… De Londont jó volt látni, jó volt megélni. Ez a nyolc arany most nagyon kellett minekünk, ez visszaadta önbecsülésünket. És mind a többiek érmei, az ezüstök, bronzok, a pontszerz?k, és a mögöttük megbújó emberfeletti teljesítmények.

Meggy?z?désem, hogy a világ összes országában tegnap az örömr?l szóltak az újságok. Akik nyertek és jól

szerepeltek, ennek örültek, ezt értékelték – no és persze a záróünnepség képsorait. Akik nem nyertek semmit sem, tegnap talán még azok sem az ünneprontással tör?dtek – bár kétségtelen tény, hogy Izrael és Ausztria illetékes minisztere már két nappal a játékok vége el?tt kifakadt az értékelhetetlen szereplésük miatt – de ez legyen az ? bajuk. De abban egészen biztos vagyok, hogy az éremtáblázat els? tíz helyén szerepl? nemzet sajtója tele volt örömmel, bizakodással, méltatással, önbizalommal és büszkeséggel.

Kivéve a kilencedik helyezett Magyarországot, és az itt megjelen? Népszabadságot. Az itt megjelen? Népszabadság tegnap ezzel a címmel köszöntötte a hazatér? sportolóinkat: „Veszélyben a leend? érmeink”! Igen. Mivel nem tudnak belekötni a londoni szereplésünkbe, de muszáj valamivel és valahogyan elrontaniuk az örömet és a büszkeséget, hát nem egészen öt órával az olimpiai láng kihunyása után azzal állnak el?, hogy majd Rióban nem lesz ennyi érmünk! Meg nagyon nehéz lesz ám! Istenem… És mérhetetlenül fel vannak háborodva, ha idegenszív?nek nevezzük ?ket. Végül is igazuk van: nem idegen szív?ek.

Egyszer?en csak szívtelenek. És ezt a tényt a Népszabadság másik írása sem cáfolja, holott szándéka szerint éppen azt akarja bizonygatni, hogy ?k ott, azon az oldalon mennyire toleránsak, és milyen jószív?ek. Révész Sándor pengeti ezeket a húrokat, arról értekezvén, hogy „a drukkolás filozófiai probléma”. Hát persze… Erre mondta Móricka, mikor megkérdezte t?le a tanárn?, hogy mikor volt a mohácsi vész: – Tudja, tanárn?, irigylem a problémáit… Révész kolléga ezután belegörnyeszti sunyi tyúkmellét a létezésbe, és imigyen folytatja: „Aki drukkol, valamilyen játszmában a részvev?k egyikének sikerét kívánja a másik, illetve a többiek sikerével szemben. Mégpedig anélkül, hogy megvizsgálná, kinek a gy?zelme az üdvösebb az ? személyes érzelmeit?l, hovatartozásától függetlenül.” Innen indul Révész kolléga, s innen jut el a végkifejletig, miszerint „Drukkolj az ellenfélnek!” Ez beteg írásának a címe is. S mióta elolvastam, azon töprengek, létezik-e, létezhet-e még egy hely a földgolyón, ahol most, 24 órával az olimpia után ezzel foglalkoznak a lapok.

Legyenek benne biztosak: nem, ilyen hely nincsen több. És legalább megint kiviláglik, hogy itt nincs átjárás. Ez két ország, két világ, két létezés, két múlt, két jelen, két jöv?, két minden. Szerencsére holnap barátságos mérk?zést játszunk Izraellel. Révész kolléga jól teszi, ha már most elkezd töprengeni, vajon melyik csapat „gy?zelme az üdvösebb az ? személyes érzelmeit?l, hovatartozásától függetlenül”.

Na, most van ám föladva a lecke!
Bayer Zsolt - magyarhirlap.hu

Ajánló